

Part igen kommer ovenpaa, og hvad Resultatet deraf bliver, ved vi, thi den afgaaede Regering vil ikke være i Stand til at føre denne Krise til Ende, det har den tydeligt erklæret ved sin Opløsning af det foregaaende Folketing. Og jeg vil da sige, at det Blod, der flyder under en saadan fortsat Kamp, vil være det danske Samfunds og det danske Erhvervslivs Blod.

Der er talt her om Retten til at udskrive Valg, og Statsministeren har nu formuleret sin Sætning — jeg maa sige det samme som det ærede Medlem Hr Pürschel — uangribeligt. De Bemærkninger, han fremførte overfor mig — idet jeg forstod, at han henvendte ogsaa visse Ord til mig —, refererede sig ikke til, hvad jeg havde sagt, thi jeg sagde, at den nuværende Regering har ingen parlamentarisk Ret til at udstede Ultimatumer eller til at fremføre Valgtrusler. Det har den ikke af den ganske simple Grund, at den har modtaget et Mandat af en anden Karakter, den har modtaget et Mandat til at forsøge paa at føre denne Sag til Ende ved et Samarbejde med Rigsdagen. Men hvad den højtærede Statsminister sagde om dette Spørgsmaal, er formodentlig ogsaa tilstrækkeligt nu.

De to Partier har ved deres Ordførere drøftet med hinanden Tidens Sygdom og deres Roller som Læger. Hvilket Ansvar de tilsammen har for denne Sygdom, forekommer det mig unyttigt at diskutere nu. Jeg vil med Hensyn til Lægegeringen kun sige, at det havde været ønskeligt, om de to Partier som de ledende Partier paa Grund af deres Størrelse, den Gang Sygdommen, Parikronestignings-Sygdommen, var klar for alle, havde opgjort med hinanden, hvorledes denne Sygdom vilde komme til at virke, hvilke Konsekvenser for Landet den vilde medføre, og hvilken Lægevirk-somhed der da skulde have været gennemført. Det havde været særdeles tjenligt, om man paa det Tidspunkt havde klaret sig de Forhold, som vi nu bagefter drøfter paa en saadan Maade, at jeg desværre maa sige, at paa ny bekræftes, hvad vi har sagt: Det, der foregaar, vil let føre til bitre sociale Kampe her i Landet.

Den højtærede Statsminister har stillet de to Programmer op imod hinanden, saaledes som jeg stillede dem op imod hinanden, som lige ensidige, og den højtærede Statsminister har sagt — og jeg antager, det væsentligt maa være rettet til mig —, at de, der mener, at man kan gaa lidt ad den ene Vej og lidt ad den anden, tager fejl. Nej, det er den højtærede Statsminister, der tager fejl. Fordi det ene bør gøres, bør det andet

ikke forsømmes, det er et godt Ord, der indeholder den rigtige Sandhed ogsaa om den nuværende Krise. Og dernæst kan den højtærede Statsminister heller ikke sige, at man ikke kan gaa til noget af de Midler, som den foregaaende Regering bragte i Forslag, eftersom hans Parti havde erklæret sig villigt til at tiltræde nogle af disse Forslag. Jeg skal henvise til, at naar den højtærede Statsminister erklærede, at et mægtigt Flertal ved Valget havde fordømt den foregaaende Regerings Kriseplan, er Forholdet dette, at for en Del af denne Kriseplan stemte næsten Halvparten af Landets Vælgere. Den højtærede Statsministers Ord gælder kun den Del af Kriseplanen, som den foregaaende Statsminister betragtede som saa væsentlig, at hvis han ikke kunde faa den gennemført, vilde han ikke forsøge paa at faa noget andet gennemført. Den Del af Kriseplanen vendte et overvældende Flertal af Vælgene sig imod, og derfor kan den tidligere Statsminister, Føreren for Socialdemokratiet, heller ikke vente sig noget som helst af paa ny at stille et Forslag indeholdende det samme af Vælgene stærkt forkastede Punkt. Jeg skal gøre opmærksom paa, at nogle af de Ting, som den daværende Regering og det Parti, som den højtærede Statsminister nu er i Spidsen for, foreslog, er saadanne Ting, som netop tager Sigte paa den industrielle Produktions Igangsættelse. Den nuværende højtærede Handelsminister tog til Orde for Princippet i Forslaget, for, om ikke med de Beløb, som var foreslaet, saa dog at medvirke gennem Staten til en bedre teknisk og økonomisk Organisation af Industrierne og ogsaa til visse Laan til Industrierne, Tilvejebringelse af Kapital til dem paa forskellig Maade.

Jeg nævner dette, fordi den højtærede Statsminister i sin Tale ogsaa med en saa voldsom Ensidedighed kastede sig frem for den Anskuelse, som jeg i Gaar sagde, at han betonedes saa stærkt ved at sætte Arbejdsløshedsspørgsmaalet først under Forhandling, nemlig, at Beskæftigelsesgraden her i Landet, Produktionen, beror paa Lønnens Højde. Han modificerede dette ved i Dag at tilføje: Arbejdstidens Længde, skønt, som enhver ved, dette til syvende og sidst vil være det samme Spørgsmaal. Men dernæst førte han Forhold frem vedrørende Arbejdstiden indenfor Sæsonfagene og talte om Byggeindustriens Forhold, som slet ikke vedrører den egentlige Industriproduktions Virksomhed. Den højtærede Statsminister ved, at vi har vendt os stærkt imod den dogmatiske Bevarelse af 8 Timers Arbejdsdagen i Sæsonfagene, og han ved ogsaa, at